

af sit Arbejde, som Arbejdet er værd, og som han burde have. Han har uden anden Lægehjælp end Hustruen, der ogsaa er Læge, og senere frivillig Hjælp af Dr. Aage Holm, der tilbød sig selv, arbejdet med indkaldt Sygeplejehjælp, altsaa ikke med indarbejdet og kendt Sygeplejehjælp, og han har udført et ganske enestaaende energisk og dygtigt Arbejde. Han har foretaget alle Operationer, saa at disse Mennesker fremviser et ganske forbløffende Resultat for os, som har set dem fra den første forfærdelige Dag og har set dem nu i disse Dage.

Nu vil man dertil sige: Ja, men han er ogsaa blevet belønnet; han har faaet Ridderkorset. Jeg skal være den sidste til at sige noget som helst ufordelagtigt om en Udmærkelse som Ridderkorset, men jeg vil alligevel dertil sige, at Ridderkorset gives til saa mange andre Mennesker. Denne Mand burde have haft den Udmærkelse, som jeg finder var paa sin Plads her — jeg ved ikke, hvor man ellers skulde bruge denne Udmærkelse, om det ikke netop skulde være til en Mand, der har udøvet dette store Arbejde — han burde efter min Mening have haft Fortjenstmedaillen, den smukkeste Orden, vi har her i Danmark, netop fordi der staar Ordet „fortjent“ paa Medaljen. Medens Ridderkorset var en virkelig Udmærkelse for den langt yngre Skibslæge paa „Gejser“, der gjorde et dygtigt Arbejde den første Dag, da Ulykken indtraf, saa er det saa langt fra at være en Udmærkelse for den langt ældre Læge, der udførte dette enorme Arbejde gennem Maaneder, og jeg synes, at her havde i Sandhed Fortjenstmedaillen været paa sin Plads. Det gør mig som Privatmenneske ondt at se, at man ikke har vurderet hans Arbejde højere, end man har gjort.

Naar jeg her i Tinget har omtalt disse Forhold, er det i første Række med Hensyn til Overlæge Lundsteins Arbejde, fordi jeg mener, Tinget her er det bedste og det rette Forum at udtrykke for, hvad den Mand har gjort, hvorledes han har ofret sig, og hvorledes Arbejdet har slidt paa ham, og fordi det er ganske udenfor Mulighedens Omraade, at ærede Rigsdagsmedlemmer vilde kunne bedømme denne Mands Arbejde, da de ikke har været nærværende og har kunnet se det.

Dernæst har jeg draget det frem, fordi jeg finder, at der burde være gaaet noget mere effektivt, noget hurtigere, frem overfor Ulykkens Ofre, end man har gjort. Jeg

synes, at man burde have stillet sig lige saa kulant, om ikke mere kulant, overfor disse Mennesker, som man gjorde overfor de ved Rejsby-Ulykken hjemsøgte, og saa vidt jeg ved, hjalp man straks dér og var til Rede med Midler til at afbøde de værste Slag. Jeg vilde synes, at der ogsaa her burde være hjulpet straks, saaledes at disse stakkels Mennesker, der foruden at have Udsigt til aldrig at kunne komme i Funktion igen, ikke alene som Officerer, men ogsaa ude i det private Liv, ikke ved Siden af Spekulationer over, hvad man vil gøre for dem i Øjeblikket, ogsaa skulde have Spekulationer over, hvorledes deres Stilling i Fremtiden vil blive betrygget. Der er jo nu en Gang et gammelt Ord, der siger: Hurtig Hjælp er dobbelt Hjælp.

Borghjerg: Det er kun naturligt, at Partiordførere og andre ærede Medlemmer her ved denne Lejlighed under deres indbyrdes Kritik af Partierne drøfter Fremtidsudsigterne for de forskellige Partier ved det kommende Valg, der jo nu kun er et halvt Aars Tid ude i Fremtiden; det er, siger jeg, kun naturligt, og der sker jo ingen skadelig Tidsspilde derved, i hvert Fald ikke set fra Regeringspartiernes Synspunkt, eftersom de udtrykkeligt har erklæret, at der ikke skal bestilles noget videre i denne Rigsdagssamling, i hvert Fald ikke hvad Lovgivningen angaar. Vi har altsaa Tiden for os. Paa den anden Side maa jeg i denne Sammenhæng protestere imod, hvad Venstres Finanslovsordfører, det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, sagde om Tidsspilde fra Oppositionens Side i de tidligere Samlinger i denne Valgperiode. Vi Socialdemokrater — det tror jeg, enhver vil erkende —, vi ønsker Arbejdsfred til nyttigt og godt Lovgivningsarbejde — ved Arbejdsfred forstaar vi imidlertid ikke Fred for Arbejde, men Fred til Arbejde —, og naar det ærede Medlem sagde, at vi havde sinket Arbejdet i Fjor og i Forfjor, i den hidtil forløbne Del af Valgperioden med et Utal af Dagsordener, beklager jeg, at det ærede Medlem, der er Finanslovsordfører for sit Parti, og som derfor burde kunne regne, ikke en Gang kan tælle til 10, han behersker ikke en Gang den lille Tabel. For det Utal af Dagsordener — det Utal, det var netop det Udtryk, det ærede Medlem brugte —, der er stillet fra Oppositionens Side i den forløbne Del af Valgperioden, disse tre Aar, indskrænker sig nemlig til, siger og skriver 6, det er Utallet.

Det ærede Medlem kunde umaadelig let — han skal jo være en flittig Mand, det